

“Amb el darrer viratge que hi va haver dins el PP, la situació se'm va fer insostenible”, reconeix Miquel Munar.

“Molta gent necessita el projecte d'UM”

Per què heu deixat el PP?

—Va ser el producte d'una llarguíssima reflexió. Sempre havia representat una part del PP minoritària que, d'alguna manera, era a l'altre extrem d'allò que representava l'ala espanyolista. Coexistíem, sovint amb esforços, per no crear conflicte. Però amb el darrer viratge que hi va haver dins el partit, la situació se'm va fer insostenible. De manera que vaig prendre la decisió d'anar-me'n. I així com han anat les coses a dins el PP crec que els fets m'han donat la raó.

Miquel Munar (Llubí, Mallorca, 1946), metge i doctor en psicologia, ha deixat el Parlament i el PP per entrar a UM.

—Ara pareix que el president del PP, José Ramón Bauzá, modera força el seu anticatalanisme...

—És una mera tàctica per interès electoral, en el sentit de no causar més problemes al si del partit. Però que ningú no s'enganyi. Si governa, tindrà les mans lliures i ningú del PP no s'hi oposarà, faci què faci. El problema no és què diu o deixa de dir Bauzá en un moment determinat, sinó que tot el PP, tant a l'àmbit estatal com al balear, viu una forta regressió que el condueix a tornar ser l'Aliança Popular dels temps de Manuel Fraga. Quan vaig arribar a aquesta conclusió la passa a fer era clara: anar-me'n.

—El setembre de l'any passat vau acceptar de ser novament diputat al Parlament pel PP, en substitució d'un company. Al cap d'un any plegau. Quin fou el moment de presa de consciència de la ruptura?

—Després del congrés [7 de març de 2010]. Quan preparàvem el congrés semblava que hi havia una tesi [Bauzá] i una antítesi [Carlos Delgado, el repre-

sentant de l'ala espanyolista], però una vegada acabat em vagi adonar que en realitat hi havia hagut una síntesi. Va ser quan Bauzà va fer vice-president del partit Delgado.

—**Es pot considerar que Bauzà ha traït els qui li donaren suport per al congrés, si més no alguns?**

—Alguns naturalment que sí. Jo mateix vaig escriure una carta oberta, publicada en un mitjà de comunicació local, adreçada a Delgado i defensant les tesis que semblava defensar Bauzà. Després, quan vaig veure el viratge, és clar que em vaig sentir traït.

—**Perquè va canviar Bauzà?**

—No va canviar. És un producte mediàtic que manipulen dues esferes distintes. Una és el canyellisme [de Gabriel Canellas, president del govern entre el 1983 i el 1995] que posa [Miquel] Ramis de secretari general. L'altra, Madrid a través d'algunes persones de la direcció nacional i algunes altres que hi tenen bona relació.

—**Com s'entén que hagi arribat a la presidència del PP?**

—Quan el partit entra en la degradació arran de la fuga de Jaume Matas, ni Rosa Estaràs ni ningú no tenia la capacitat de liderar tot aquell trull. En un moment determinat, tothom s'adona que s'havia de fer un canvi total. Aleshores qualsevol cosa, per mínima que fos, que pogués representar quelcom nou, podia ser vàlida. I no podia ser Delgado, això tothom també ho veia clar. Aleshores qui? Bauzà era batlle de Marratxí, un municipi amb tradició d'esquerra que ell governava i on havia aconseguit [2007] la majoria absoluta, amb professió teòricament liberal [és apotecari]; no tenia cap taca i no se li coneixia arrenjerament amb cap sector del partit... Aleshores tots ens abraçarem a aquell embrió de possible sortida, però l'embrió s'ha desenvolupat a fetus i després a criatura, i ha sortit com ha sortit.

—**Per què passau tan ràpidament del PP a Unió Mallorquina?**

—Quan me'n vaig anar del PP vaig reflexionar sobre què podia fer. Som una persona activa i vaig rumiar de fer una plataforma que incidís en el món de la discapacitació i del benestar. Mentre hi reflexionava, em telefonaren d'Unió Mallorquina per tenir una conversa. I em proposaren d'entrar-hi.

“Occident té un problema seriós”

—**La involució de la dreta cap a posicions més extremes no passa només a les Balears i a l'estat espanyol sinó a molts més estats europeus i, també, als Estats Units amb el fenomen recent del Tea Party...**

—Occident té dos grans problemes. Un és la crisi econòmica absolutament brutal, i quan es pateix una cosa com aquesta tot el món del pensament queda paralitzat per la necessitat de supervivència, la por... En definitiva, per esquemes molt primaris. Per tant, en aquest context —i és el segon problema—, és molt fàcil que neixin formes de populisme radicalitzat, sempre de dreta. En un estat de benestar que funcioni és absolutament impensable. Però passa fins i tot a països com Suècia i Dinamarca, en els quals es viu aquesta regressió. Hi ha molta gent que té por, que se sent insegura, que travessa dificultats econòmiques... i opta per una regressió cap a allò que és més conservador. Després, sobre aquesta realitat, hi ha els espavilats de certs mitjans de comunicació que ho impulsen encara més, com veiem a Espanya, però això és l'efecte i no pas la causa.

—**Som davant d'una mena de decadència d'occident?**

—Hem de ser conscients, a efectes generals, que occident té un problema seriós que no estic segur que gaire gent detecti. Assistim al començament de la caiguda de l'imperi nord-americà. Mirau, als Estats Units, Califòrnia és una potència interior que, si es considera a l'exterior del país, és la desena potència econòmica del món; doncs bé, avui l'estat californià esmerça més diners en institucions penitenciàries que no en ensenyament. És una dada esgarrifosa, que és sinònim d'un país destruït a la pràctica. La potència que substitueix els Estats Units és la Xina. I això menarà a regressions a la nostra societat en el sentit que hem esmentat abans.

—**I com podem combatre aquesta decadència?**

—Apostant pel coneixement. Ho va fer, per exemple, França fa uns quinze anys o més, quan els seus dirigents s'adonaren que amb noves potències emergents com ara la Xina, no hi podien competir amb les armes clàssiques. Gràcies a la defensa del coneixement, a hores d'ara França, juntament amb Alemanya, mostra indicis de recuperació econòmica. L'objectiu per a les Balears, en aquest sentit, és claríssim. Nosaltres exportam empresaris hotelers a fora, treballadors, coneixement turístic... i no som capaços d'articular tot això en forma de ciència. Podríem tenir una universitat especialitzada en turisme a la qual podria venir gent de tot el món a aprendre, perquè tenim coses per a ensenyar. No hem estat capaços de fer-ho, però hem de fer-ho per guanyar el futur. I com aquest exemple, molts més: hem d'apostar pel coneixement. No pot ser que Extremadura, amb població semblant, tingui a hores d'ara 29.000 estudiants universitaris i nosaltres, 14.500.

Sempre he pensat en clau regionalista i quan el president d'UM, Josep Melià, que mereix la meua confiança, em digué d'incorporar-me al projecte engrescador que dirigeix, m'ho vaig pensar i finalment m'hi vaig decidir.

—**Regionalisme, nacionalisme... quina diferència hi ha?**

—El nacionalisme és un estadi més intel·lectualitzat, més evolucionat per dir-ho d'alguna manera, del regionalisme. A Mallorca i a les Balears hi ha molta gent que se sent regionalista. No d'una forma intel·lectualitzada, però sí

que té clar que el nostre país petit no pot perdre les seves arrels. Tot regionalisme, amb el temps, passa a ser nacionalisme, de la mateixa manera que el nacionalisme arriba a un punt que ha de triar entre independentisme o federalisme. UM té un procés davant seu que pot durar deu o dotze anys, durant el qual persones que ara s'hi integraran com a regionalistes, després arribaran a ser nacionalistes i inexorablement lluitaran en el futur per un estat federal.

—**UM satisfà les vostres aspiracions ideològiques i polítiques?**

MIQUEL PAYERAS

“PSM, ERC i Entesa són nacionalistes, però sobretot d'esquerres. Pel perfil, estan condemnats a entendre's. Nosaltres tenim un perfil diferent. Som un nacionalisme molt més moderat i de centre.”

—Política no en tinc cap ni una, d'aspiració, que no sigui aportar tant com pugui a un projecte que és imprescindible per a aquesta terra. Ideològicament, UM és una aposta bàsica perquè el nostre petit país no desaparegui. Per tant, no podia tenir cap dubte quan em plantejaren d'afegir-m'hi. A més, crec sincerament que la nostra comunitat requereix un esforç de salvament nacional. Si no ho fem, la nostra comunitat està en perill.

—Què hi podeu aportar, a UM?

—Experiència, il·lusió i la part petita de capacitat que pugui tenir. Jo tenc un avantatge: no tenc futur polític, només

“UM és una aposta bàsica perquè el nostre petit país no desaparegui”

“present. Sóc orfe de vanitats polítiques que, per una altra banda, ja tenc prou satisfetes. Per tant, puc aportar capacitat organitzativa i d'estratègia per ajudar a salvar Unió Mallorquina a les pròximes eleccions. Si tot va com jo desig que vagi, després (de les eleccions) la meva tasca serà ajudar a estructurar un partit amb molta projecció de futur, amb l'objectiu final d'aconseguir de ser una formació a l'estil de Coalició Canària o Convergència i Unió.

—Amb tots els escàndols de corrupció que han afectat UM, és possible que sobrevisqui a les eleccions de l'any vinent?

—Sense dubte. Si miram el mapa electoral de Mallorca i analitzam fredament el vot d'UM a cada localitat ens adonarem que és possible si som capaços, primer, de recuperar l'ànim dels militants i votants que puguin sentir-se decebuts; això és una tasca terapèutica que es pot fer i farem. I, segon, si expliquem bé el projecte, i per a això necessitam un important esforç de comunicació. No tinc dubtes que ens en sortirem. Depèn de nosaltres perquè el vot hi és, perquè hi ha molta gent que necessita el projecte d'UM. Si a tot això hi afegim que les altres forces ens deixen lliure el camí regionalista-nacionalista de centre, doncs si som capaços d'articular bé el nostre projecte l'èxit és assegurat.

—No fa gaire que UM participava amb PSM, ERC i Entesa en una taula rodona sobre la unitat nacionalista. L'experiència de les eleccions espanyoles, amb tots junts, no va anar gaire bé. Hi creieu, en aquesta unitat?

—Son dos productes totalment diferents. PSM, ERC i Entesa són d'esquerres, també nacionalistes però sobretot d'esquerres. Pel seu perfil, estan condemnats a entendre's. Nosaltres tenim un perfil diferent. Som un nacionalisme molt més moderat i de centre. Hem d'articular el nostre projecte. No som un partit més dels que m'esmentau. Som una aposta clarament diferenciada. Ens podem entendre quant a les polítiques que millorin el país, però no anar junts a unes eleccions o entrar en processos d'unitat.

Miquel Payeras